

kolmandat, na mis wingus ja viliõtad, kui wälgu lõõmisse heal, ja ta tallas ja tamps teda nii sügavaste maa sisse, et aga tema raud kubara ots veel välja jää. See suur tuli sündis Reiwa jõe ääres, kus üürid möisa sill on, paremat fät siit poolet kallast.

Kalevipoeg ja sil.

Kalevipoeg, Gestimaa föige suurem föamees, käis kord üht suurt laua koormat ölal kandes oma teed, kui temal kogemata üks wana halmees, üks tugev ja kuri metsa-waim, waasta tuli, ja mölemad läksivad tuliste riidu ja tüllisse ja hakkasiivad teine teisega älkiste wöitlema, mis juures hästi häid hoopa anti, nönda et kuumis kaugele kuuldi. Kui Kalevipoeg kaua aega ilma asjata waenlase waasta wehklenud, ja oma laua koormat ölal wöidu-riistaks pruukind, aga ikka lappite laudadega wana mehele waasta valand, na et matitud Tallinna kuuldid, aga oma waenlasele föige wähemat häda ei wöinud teha, kuni lis ta ligi pöesast üht heast, mis temale jossistas: „Oh rumalust! et raiu ommeti serwiti, serwiti!” Kohe wöttis Kalevipoeg selle heale hea nönni andmisse järele teha, keda ta ei näinud, ja ennä, hoobid mõedusivad ja pea oli waensane wöidetud.

Süs hüüdis wöitja Kalev oma nönni-andjat: „Kuule, kes sa oled, hea mees?” Wastus käis: „Olen üks wäeti mehikene!” Kalevipoeg ütles: „Tule siis välja ja soovi omale üks kingitus jo hea nönni eest, mis ma sulle hea meelega tahau anda.” Ja väike loom wastas: „Ma häbenen välja tulla, fest ma olen üsna halasti ja paljas, pole mul ühtegi keha kattelks ja mul pole midagi warju kajakate, õe-kullide ja teiste metsa loomade — me waenlaste — waasta!” Siis siiskus Kalevipoeg emast kasutast sūlu välja ja wisskas looma käte. Ja waata, wäitsel mehel üürid ka tubli kasutaks selleks, kui krabinal pöesast välja tuli, polnud üürid enam tarvis häbeneda ega kedagi kartta, waid kui keegi kallale kippus, tömbas emast kasutka sisse koku, naqu kera ja keegi ei woinud temale pärast enam midagi paha teha. Koer siiskab ja haugub meie ainalg'i tema kallal, aga peab ifka werise ninaga ära minema. Ja see väike loom on — meie sil. Oma nime on ta aga Kalevipoea kasutka sūlust saanud.

Kalevipoega surm.

Kalevipoeg oli, kui ta ema möega Peipse randa jätnud, selle samma kohale ölnud: „Kui